

УЛОГА УЈЕДИЊЕНИХ НАЦИЈА У КРИЗАМА НА СРЕДЊЕМ ИСТОКУ, 1956. I 1967. ГОДИНЕ

Као што је познато, ноћу, између 29. и 30. октобра 1956. године, без повода и претходне опомене, Израел је извршио оружани напад против Арапске Републике Египта и дубоко продро на египатску територију.

Сутрадан, 30. октобра, британска и брацуска влада упутиле су ултиматум Египту и Израелу са следећим захтевима: 1) да прекину све војне акције на суву, на мору и у ваздуху; 2) да повуку своје трупе на отстојање од 10 миља од Суецког Канала; 3) Египат да се сагласи са привременим стационарањем британско-француских трупа на кључним положајима Порт Саида, Исмаилије и Суеца. Уколико Египат и Израел не усвоје у ултиматуму постављене захтеве у року од 12 часова, Британија и Француска ће предузети мере које сматрају потребним да би оствариле своје захтеве.

Египат је одбацио овај ултиматум, док га је Израел прихватио.

У ствари, ултиматум је био упућен Египту, а не Израелу, што ће се видети из каснијег излагања.

Истога дана, 30. октобра, по предлогу САД, а на основу члана 39. Повеље, био је сазван Савет безбедности, са циљем да утврди постојање агресије и да одлучи какве ће мере предузети, сагласно члановима 41. и 42. Повеље, ради успостављања међународног мира и безбедности. Том приликом, САД су поднеле предлог резолуције у којем, пошто се констатује да су оружане снаге Израела дубоко продрле на египатску територију кршећи споразум о примирју између Египта и Израела, Савет безбедности је позвао Израел да одмах повуче своје оружане снаге иза линије утврђене примирјем. Савет безбедности је, исто тако, позвао остале чланове да се уздрже од употребе силе или претње силом у овој области и да помогну УН да би се очувала неповредивост споразума о примирју и да се уздрже од давања било какве војне, економске и финансијске помоћи Израелу све док се овај не повинује наведеној резолуцији ⁽¹⁾

Дан касније, 31. октобра, Велика Британија и Француска започеле су оружани напад против Египта и тиме се придружиле израелској агресији.

Ова тројна агресија, како је већ утврђено, била је претходно договорена и испланирана. Мохамед Хасанеин Хејкал, познати египатски но-

(1) Предлог резолуције објављен је ЈРМП, бр. 3/56.

винар и јавни радник, у својој књизи „Насеров тестамент“ износи да је Антони Идн, тадашњи британски премијер, започео тајне преговоре са Израелом у циљу заједничког напада против Египта. Преговори су били вођени у Северу (близу Париза); у њима су учествовали: у име Британије Селвин Лојд, у име Француске, Христијан Пино и у име Израела његов премијер Бен Гурион, Симон Перез и Моше Дзјан. Том приликом био је постигнут споразум о нападу против Египта. Споразум је био потписан, и 5 дана после тога, Израел је извршио оружани напад против Египта⁽²⁾.

Агресија Израела, Велике Британије и Француске, при постојању Повеље УН, чији су потписници све три државе, представља злочин којим је повређен међународни мир и безбедност. Сви чланови УН дужни су своје спорове да решавају мирним путем и на такав начин да међународни мир и безбедност не буду угрожени (чл. 2, т. 3). Они ће се у својим међународним односима уздржавати од претње силом или употребе силе против територијалног интегритета или политичке независности ма које државе (чл. 2, т. 4 Повеље).

Велика Британија, Француска и Израел, према томе, својом агресијом повредили су основне одредбе Повеље, а да се и не наводе повреде осталих међународноправних аката.

На тројну агресију, Египат је користио своје право на самоодбрану у смислу чл. 51. Повеље.

Пошто Савет безбедности, коме су по Повељи (чл. 24), чланови УН поверили „главну одговорност за одржање међународног мира и безбедности“ и овластили га да „при вршењу својих дужности на основу ове одговорности поступа у њихово име“ није успео да предузме мере у циљу ликвидирања тројне агресије, појавила се идеја да се сазове Генерална скупштина УН на ванредно заседање на основу Резолуције „Уједињени за мир“ од 1950. (3).

Југославија је у вези с тим поднела предлог и Савет безбедности је 31. X усвојило одлуку о сазиву Генералне скупштине на ванредно заседање. Између осталих за југословенски предлог гласао је и Совјетски савез и тиме је, накнадно, признао пуноважност Резолуције „Уједињени за мир“, против које је, у своје време, одлучно устао. Велика Британија и Француска, обратно, биле су међу предлагачима ове резолуције, а нису очекивале да ће једног дана саме себе довести у ситуацију, да буду осуђене као агресори од стране Генералне скупштине, и то на основу ове резолуције.

Генерална скупштина је на свом ванредном заседању усвојила резолуцију 997 (РС-А) којом је захтевала да се хитно повуку све инвазионе снаге из Египта. Тада, 1956, на челу већине Генералне скупштине, при усвајању наведене резолуције, нашле су се и две суперсиле, Совјетски савез и Сједињене Државе. Оне су истовремено извршиле снажан притисак на Британију и Француску и преко својих дипломатских канала. Несврстане земље су такође одлучно осудиле агресоре. На овај начин, Резолуција

(2) НИИ је објавио делове Хејкалове књиге „Насеров тестамент“, бр. 1083 од 10. X. 1971.

(3) Juraj Andrgassy, Заједничка акција за мир. Међународни проблеми, бр. 4/1951.

Генералне скупштине брзо и ефикасно је била спроведена у живот: сва три агресора су била принуђена да повуку своје трупе са египатске територије.

Поставља се питање каквог је карактера ова резолуција.

По мишљењу које преовлађује у међународном праву, Генерална скупштина доноси две врсте резолуција: једне, које се односе на државе, и друге, које се тичу структуре Организације УН. Прве су препоруке и правно нису обавезне. Оне имају само моралну снагу, али су без санкција. Друге су резолуције правно обавезне, као што су оне о избору генералног секретара, о пријему нових чланова у Организацију и друге.

Проф. Магарашевић се донекле разликује по свом мишљењу. Он сматра да је правна обавезност резолуција Генералне скупштине у томе што оне представљају обавезу за државе чланице да ове резолуције размотре и да их спроведу у живот у доброј вери. По Магарашевићу, ова обавеза постоји и за оне државе чланице које нису гласале за ове резолуције. Ово је, по њему, неспорно за резолуције које су усвојене двотрећинском већином. Међутим, проблематична је правна обавезност резолуција које су донете обичном већином. У сваком случају, чланице УН немају право да игноришу резолуције УН (4).

Међутим, у конкретном случају реч је о резолуцији Генералне скупштине 997 (РС-1) која је донета на основу Резолуције Уједињени за мир. Она се несумњиво разликује од резолуција које Генерална скупштина доноси у својој редовној активности на основу Повеље. Да ли су ове друге правно обавезне? И овде су мишљења подељена у теорији. Проф. Смиља Аврамов сматра да су ове резолуције правно обавезне, аналогно одредби члана 25. Повеље.

Без обзира на различна схватања о природи наведене резолуције Генералне скупштине, она је била брзо и ефикасно спроведена у живот. Ово је, нема сумње, један од најсветлијих догађаја у историји УН од њиховог оснивања до данас. Тиме је била брзо ликвидирана једна од највећих послератних криза, коју су изазвале својом агресијом две велике силе, са статусом сталних чланова Савета безбедности.

Иначе, Савет безбедности донео је, у својој делатности, доста резолуција правно обавезних које су остале без свога дејства. Отуда, при оцени аката било Генералне скупштине било Савета безбедности, треба увек имати на уму да је овде реч, пре свега, о политичким актима једне међународне организације. Њихова правна обавезност ће увек зависити од ефективне снаге која стоји иза њих. Уколико је та снага јединственија и снажнија, утолико постоји већа сигурност да ће акти међународне организације бити брже спроведени у живот. Нажалост, Међународна организација увек не располаже таквом снагом.

Резолуција Генералне скупштине 997/56. била је брзо спроведена у живот, јер је иза ње, заиста, стајала ефикасна снага.

Британски премијер Антони Идн, у својим мемоарима, износи да су Велика Британија и Француска, 1956, биле изложене великом притиску

(4) Д-р А. Магарашевић, О правној обавезности резолуција Генералне скупштине, Међународни проблеми, бр. 2/1957.

САД и СССР у циљу обустављања агресије и повлачења агресорских снага са египатске територије. Он је од председника Ајзенхауера добио телеграм у којем му је овај изразио своје нерасположење због тона који је био садржан у британском ултиматуму и истакао да и даље даје апсолутну предност мирољубивом решењу.

Да би се регулисала ова питања, Идн је предложио Ајзенхауеру да он и француски премијер Ги Моле посете Вашингтон. Ајзенхауер је прво прихватио, а потом одбио ову посету. Касније, пристао је да их прими, али под условом да се претходно повуку британске и француске трупе из Египта. Без тога нема састанка. Истовремено, амерички министар финансија телефонирао је британском министру финансија Батлеру да уколико се Британци не повуку из Египта, Британија неће моћи да рачуна на даљу америчку финансијску помоћ у одбрани фунте стерлинга.

Совјетски савез је такође одлучно устао против агресора. Антонин Идн цитира писмо које је добио од тадашњег совјетског премијера Булгањина. У овом писму, Булгањин упозорава Идна да се рат против Египта може претворити у светски рат и запретио да ће Совјетски савез бити принуђен да употреби силу. „Ми смо спремни — каже Булгањин — да употребимо силу и сломимо агресоре, ако је то потребно ради очувања мира на Средњем истоку. Надамо се да ћете бити у стању да из овога извучете паметне и конструктивне закључке (5).

На овај начин, две суперсиле — САД и СССР нашле су се на истој позицији по питању тројне агресије против Египта. САД су тада први пут устале против Израела, из чега очигледно произилази да је Израел ушао у ратну авантуру без знања и одобрења америчких званичних органа.

Као последица агресије главни архитект средњоисточне кризе Антонин Идн неславно је завршио своју, иначе, бриљантну политичку каријеру, када је 9. јануара 1957. поднео оставку на функцију британског премијера и заувек напустио политичку сцену. Својом кратковидошћу он је нанео толико несрећа народима и Египта и Британије. Само 10 година касније он је доживео да се увери да и Британија и Европа, истина са материјалним губицима, ипак, могу да живе без Суецког канала, због којег је он ушао у рат. Ништа боље није прошао ни његов савезник Ги Моле, који је увалио Француску у један глупи рат због фикције да је Алжир француски. И он је доживео да види Француску, без Алжира, у таквом благостању, у каквом она, можда, никада раније није била.

Једанаест година касније, дошло је до нове кризе на Средњем истоку. И овога пута Израел је извршио агресију, када је 5. јуна 1967. године започео оружане нападе против Египта, Сирије и Јордана.

Рат је кратко трајао — само 6 дана. Израел је успео да извојује једну од највећих победа у својој не дугој историји. Он је заузео Акапски залив, окупирао Синај и стигао до обала Суецког канала. Исто тако, освојио је територију Јордана до западне обале реке Јордана, као и јордански део Јерусалима и мањи део територије Сирије.

(5) Политика је објавила делове Иднових мемоара, 27 и 29. јула 1971.

Према изјави Израелског статистичког бироа од 21. фебруара 1968. године, после јунског рата од 1967, под контролом Израела нашло се преко један милион Арапа и то: 600 хиљада на западној обали, 66 хиљада у Јерусалиму, 356 хиљада у области Газе, 33 хиљаде на Синају и 6.400 на висоравни Голан (у Сирији). Од раније, у Израелу живи око 300 хиљада Арапа. Према истом извору, моментално, Израел броји 2.371.000 Јевреја и 1.361.400 Арапа (6).

Истог дана када је започела израелска агресија, састао се Савет безбедности на седницу и после дуге и мучне дискусије, тек сутрадан, 6. јуна, успео је да донесе једну бледу, бескрвну резолуцију којом се „моле заинтересоване владе да као први корак одмах предузму све мере за неодложни прекид ватре и обуставу свих војних активности у том региону“ (С Рес 233/67).

Тиме су и агресор и жртве агресије били стављени у исту позицију, што, у ствари, представља један од првих и најтежих промашаја Савета безбедности у овој кризи. Уместо да тражи повлачење агресора са туђих територија, он препоручује само прекид ватре.

Наведена резолуција није довела до прекида ватре. Зато је уследила нова (С Рес 234/67) којом је поновљен исти захтев; тек 9. јуна 1967. године дошло је до прекида ватре.

Савет безбедности, према томе, услед несагласности његових сталних чланова, а у првом реду услед несагласности двеју суперсила, није био у стању да реши питање израелске агресије. Услед тога он није био у могућности да наложи агресору да напусти туђе територије, а ако то не учини, да пропише санкције против њега.

За разлику од 1956. овога пута Сједињене Државе нису дозволиле осуду Израела. Из тога несумњиво произлази, да Израел није сам пошао у овај рат; он је, више него сигурно, имао одобрење, ако не најодговорнијих, а оно веома утицајних америчких кругова. Тиме се једино може објаснити овако дијаметрално различан став Сједињених Држава у 1967. од онога у 1956. години.

Пошто Савет безбедности није успео да предузме никакве мере за ликвидацију израелске агресије, опет се појавила идеја, као и 1956, да се сазове Генерална скупштина на основу резолуције „Уједињени за мир“. Совјетски савез је покренуо иницијативу и предложио сазив Генералне скупштине на ванредно заседање. Већина чланова Уједињених нација прихватила је Совјетски предлог и тако је дошло до заседања Генералне скупштине.

На заседању Генералне скупштине од 17. јуна до 14. јула 1967. године било је поднето четири предлога резолуција: први је потекао од Совјетског савеза, други од Сједињених Држава, трећи су поднеле несврстане земље и четврти 18 латинско-америчких земаља. Међутим, ниједан предлог није био усвојен. До тога је дошло услед поцепаности снага у Уједињеним нацијама. Сједињене Државе су својим утицајем успеле да спрече усвајање било које резолуције која би осудила израелску агресију.

(6) Хроника међународних догађаја, 1968, стр. 5558.

Ипак треба подвући да су сви предлози резолуција били засновани на принципу да је у међународном праву недопуштено освајање туђих територија путем силе.

После неуспеха Генералне скупштине, питање израелске агресије било је поново враћено у Савет безбедности, који је после дуге дискусије, најзад, 22. новембра 1967, на предлог британског представника лорда Карадона, једногласно, усвојио познату резолуцију С Рес 242 (1967), која по својим решењима представља најзначајнији акт Уједињених нација у средњоисточној кризи од 1967. године.

Ево основних тачака ове резолуције:

1) Тражи се повлачење израелских оружаних снага са окупираних арапских територија;

2) поштовање суверенитета и територијалног интегритета сваке државе из ове области као и њиховог права да живе у миру и безбедним и признатим границама, које би биле заштићене од претњи и аката силе;

3) да се обезбеди слобода пловидбе у међународним водама у овој области и

4) да се пронађе правилно решење за палестинске избеглице (7).

Ову резолуцију су прихватиле све три ратујуће стране: Арапска Република Египат, Јордан и Израел. Једино је Сирија одбила да прихвати ову резолуцију. Међутим, при спровођењу резолуције у живот дошло је до великих потешкоћа. Израел, иако је прихватио ову резолуцију, одбија да је изврши и тражи да се претходно дискутује о безбедним и признатим границама. То значи, да Израел не признаје границе које су постојале до 5. јуна 1967. године. Ту лежи главни узрок неспоразума. Осим тога, Израел захтева директне преговоре са арапским земљама, што ове енергично одбијају. Египат и Јордан траже да Израел прво повуче своје трупе са окупираних територија, а потом да се приступи преговорима о осталим питањима.

Има мишљења да је до неспоразума око примене ове резолуције дошло зато што она представља препоруку и да према томе правно није обавезна. Осим тога, истиче се да је она нејасна и дефектна као правни акт.

У вези са применом ове резолуције, нема никакве сумње у то на који би начин она требало да се изврши. Пре свега, на прво место долази повлачење израелских трупа са окупираних арапских територија, како је, уосталом, и наведено у самој резолуцији. То је у пуној сагласности са Повељом УН која забрањује освајање туђих територија путем силе. А и Генерална скупштина на своме ванредном заседању изјаснила се у том смислу.

Дискусија о безбедним границама долази на друго место. Колико је нама познато, историја не познаје апсолутно безбедне границе. Сви покушаји у прошлости у том правцу показују супротно (пример: Мажиновљева линија). Границе су безбедније уколико постоји сигурнији и праведнији међународноправни поредак, а и уколико постоји јача снага која

(7) СПД, бр. 6/67.

је готова да их брани. Ако се, пак, говори, конкретно, о безбедним границама на Средњем истоку, онда се то питање може поставити, у првом реду, за Арапе, а не за Израел. Јер, Арапи су они који су, за последњих 20 година, три пута узастопце били тучени од Израела. Не само то. Руководиоци Израела стално понављају да ће Израел бити јачи од свих Арапа заједно још за идућих десет година.

При разматрању карактера резолуције бр. 242/67, треба, по нашем мишљењу, истаћи неколико момената.

Пре свега, ова резолуција била је усвојена једногласно од свих чланова Савета безбедности. Из тога је нормално закључити да она има посебан значај. Чланови Савета безбедности, а у првом реду његови стални чланови, због посебног положаја који имају, дужни су да се постарају о њеној примени. Нема сумње, да је ова резолуција у тренутку њеног усвајања у Савету безбедности имала карактер препоруке. Међутим, онога тренутка када је била усвојена од стране Израела, Египта и Јордана, она је за све њих постала правно обавезна, ако они признају међународноправни поредак заснован на Повељи Уједињених нација.

Резолуција Савета безбедности, према томе, није била спроведена у живот не зато што је она нејасна, нити, пак, зато што има карактер препоруке, већ само зато што није било снаге која би је наметнула.

Иначе, свака резолуција било Савета безбедности, било Генералне скупштине, у крајњем случају, претвориће се у обичну политичку декларацију, без обзира на њен карактер, ако не постоји ефикасна сила која ће се постарати о њеном извршењу. У одсуству те силе, многе резолуције Уједињених нација остале су без дејства. Слична је ситуација, донекле, и са правним прописима из унутрашњег права, иза којих, додуше, стоји држава са својим апаратом принуде, али ако она из било којих разлога не жели да се послужи тим апаратом против оних који их не поштују, ти прописи ће исто тако остати без правног дејства.

Одбијање Израела да изврши резолуцију бр. 242. од 22. новембра 1967. представља свакако један од највећих пораза Уједињених нација од њиховог оснивања до данас. До тога је, очигледно, дошло зато што су Сједињене Државе дале пуну подршку Израелу у његовом ставу против ове резолуције.

Отуда, несасгласност до које је дошло у средњоисточној кризи између двеју савремених суперсила довела је до парализовања Уједињених нација. Због тога оне до сада нису успеле да ликвидирају израелску агресију од 1967. године.

Петар А. Манговски

РЕЗЮМЕ

Роль Объединенных Наций в кризисах на Ближнем востоке в 1956 и 1957 гг.

Автор в своей статье рассматривает вопрос активности Объединенных Наций в решении средневосточных кризисов в 1956 и 1957 гг.

Как известно, Израиль в 1956 г. совершил акт агрессии против Египта. Сейчас же последовал британско-французский ультиматум Израилю

и Египту, по существу направленный одному лишь Египту, ибо об агрессии была достигнута предварительная договоренность между Британией, Францией и Израилем.

Совету Безопасности, обязанному принять меры против агрессии, не удалось принять никакого решения из-за наложения Британией и Францией вето.

После неуспеха Совета Безопасности на основании резолюции „Объединены для мира“ была созвана Чрезвычайная сессия Генеральной ассамблеи, где большинством двух третей голосов была принята резолюция 997 (РС-1) требовавшая вывода из Египта вооруженных сил захватчиков.

Резолюция была проведена в жизнь и тем самым была положен конец агрессии трех государств. Это было одно из самых блестящих событий в истории ООН.

Немедленному осуществлению резолюции много способствовало обстоятельство, что за резолюцией стояла действенная сила международной организации, обеспечившая ее применение. Кроме того, две сверхдержавы — США и СССР — оказали сильное дипломатическое давление на Францию и Британию, требуя ухода агрессоров с оккупированной территории. Точно также сыграла ту роль и позиция, занятая неопределившимися странами, решительно осудившими агрессию.

Одиннадцать лет позже, в 1967 году, Израиль, на этот раз сам, совершил новую агрессию против Египта, Сирии и Йордана.

Совет Безопасности немедленно собрался, но ему едва удалось потребовать прекращения вооруженных действий. В отличие от 1956 г. на этот раз США не допустили осуждения Израиля, что приводит к выводу, что Израиль решился на войну с благословения, если на самых ответственных, то во всяком случае весьма влиятельных кругах США.

После неуспеха Совета Безопасности была созвана Чрезвычайная сессия Генеральной ассамблеи, но которой не удалось вынести никакой резолюции, осуждающей агрессию Израиля. В силу этого вопрос израильской агрессии был снова возвращен в Совет Безопасности, которому наконец-то 22 ноября 1967 г. удалось принять известную резолюцию 242, требующую, в числе остального, вывода израильских войск из оккупированной территории.

Резолюция в момент ее принятия имела характер рекомендации, но поскольку с ней согласились Израиль, Египет и Йордан, она получила и юридическую силу. Отказ Израиля выполнить резолюцию является одним из самых крупных поражений Объединенных Наций со дня ее основания, а оно наступило вследствие оказания США полной поддержки Израилю. Отсюда расхождение, наступившее между двумя сверхдержавами по вопросу средневропейского кризиса, парализовали Объединенные Нации, в силу чего они до наших дней не смогли успешно ликвидировать израильскую агрессию 1967 года.

SUMMARY

The role of United Nations in the crisis in Middle East during 1956. and 1967.

The author, in his work, analyses the question of the activities of United Nations in solving the Middle East crisis during the periods of 1956. and of 1967.

As it is well known, in 1956, Israel committed aggression against Egypt. This was immediately followed by the British and French ultimatum to Israel and Egypt, which in fact was addressed only to Egypt as this aggression was previously planned between Britain, France and Israel.

The Security Council, which was asked to undertake actions against this aggression, could not come to any decision because of the use of veto by Great Britain and France.

After the unsuccess of Security counsel, General assembly was called to an extraordinary session based on the Resolution »United for peace«. The General assembly managed, with the majority of two thirds, to adopt the resolution 997 (RS—I) by which it was demanded that invaders troupes should withdraw from the Egyptian territory.

By the application of this resolution the triple aggression was liquidated. This is one of the brightest moments in the history of OUN.

This resolution was rapidly carried out because it was supported by efficient force of the international organisation which assured its application. Apart from that, two super powers, USA and SSSR used great diplomatic pressure on Britain and France, demanding withdrawal of the aggressor from the occupied territory. A contribution was also given by the non-alient countries which had severely condemned the aggression.

Eleven years later, in 1967, Israel committed another aggression, this time alone, against Egypt, Syria and Jordan.

Security counsel met immediately, but hardly managed to obtain the cease of fire. With a difference from 1956. this time USA did not permit the condemnation of Israel, from what we can deduce that Israel started the war with the approval, if not of the most responsible, than certainly of very influent american groups.

After the failure of the Security counsel, General assembly was called to an extraordinary session, but did not manage to bring a resolution condemning the Israelian aggression. Because of that, the question of the Israelian aggression was sent back to the Security counsel, which on the 22nd of november 1967, finally managed to bring the well known resolution number 242, in which was asked, among other things, the withdrawal of Israelian forces from occupied territories.

This resolution, at the moment of its proclamation, had the character of a recommendation. But, when it was accepted by Israel, Egypt and Jordan it became a legal bond. The refusal of Israel to carry out this resolution rappresents one of the greatest defeats of the United Nations, from its establishment till now. This became possible only because USA fully supported Isreal. Therefore, the disagreements between two super powers paralised the functioning of United Nations. Because of that, they have remained incapable unitill now to liquidate the Israelian aggression of 1967.

RÉSUMÉ

Le rôle des Nations Unies dans les crises au Moyen-Orient, en 1956 et 1967

L'auteur a traité dans son étude la question de l'activité des Nations Unies dans le règlement des crises au Moyen-Orient en 1956 et 1967.

Comme on le sait, l'Israël a commis l'agression contre l'Égypte et 1956. Immédiatement après s'est ensuivi l'ultimatum franco-britannique, qui en réalité n'a été envoyé qu'à l'Égypte, car au préalable la Grande Bretagne, la France et l'Israël s'étaient mis d'accord sur cette agression.

Le Conseil de sécurité, qui a été appelé à prendre des mesures contre cette agression, n'a pu adopter aucune décision, parce que la résolution proposée a été rejetée par le veto de la Grande Bretagne et de la France.

Après l'insuccès du Conseil de sécurité, l'Assemblée générale a été convoquée en session extraordinaire en vertu de la Résolution »Unis pour la paix«. L'Assemblée générale a réussi à adopter par la majorité des deux tiers la résolution 997 (RS—I) par laquelle elle exigeait que les troupes d'invasion se retirent du territoire égyptien.

Cette résolution a été mise à exécution et de cette manière la triple agression a été liquidée. C'est l'un des plus brillants événements dans l'histoire des Nations Unies.

Cette résolution a été vite mise à exécution parce que derrière elle s'est trouvée la force efficace de l'organisation internationale qui a assuré son application. En outre, deux superpuissances — les Etats-Unis et l'U.R.S.S. ont effectué une forte pression sur la France et la Grande Bretagne par l'intermédiaire de leurs voies diplomatiques en exigeant que les agresseurs quittent la territoire occupé. A une telle issue avaient contribué, de même, les pays non-alignés qui ont énergiquement condamné l'agression.

Onze ans plus tard, en 1967, l'Israël a commis une nouvelle agression, cette fois-là, seul contre l'Egypte, la Syrie et la Jordanie.

Le Conseil de sécurité s'est réuni immédiatement, mais c'est à peine s'il a réussi à ordonner seulement la suspension des hostilités. A la différence de l'année 1956 les Etats-Unis n'ont pas permis dans cette circonstance la condamnation de l'Israël, d'où il s'ensuit que l'Israël a déclenché la guerre avec l'approbation sinon des cercles américains les plus responsables, du moins des cercles les plus influents.

Après l'insuccès du Conseil de sécurité l'Assemblée Générale a été convoquée en session extraordinaire, mais elle n'est pas arrivée à adopter une résolution sur la condamnation de l'agression israélienne. Pour cette raison la question de l'agression israélienne a été renvoyée au Conseil de sécurité, qui a, enfin, adopté, le 22 novembre 1967, la résolution bien connue No. 242, par laquelle elle réclamait, entre autres, le retrait des troupes israéliennes des territoires occupés.

Cette résolution avait, au moment de son adoption, le caractère d'une recommandation. Cependant, par son adoption de la part de l'Israël, de l'Egypte et de la Jordanie elle est devenue juridiquement obligatoire. Le refus de l'Israël d'exécuter cette obligation représente l'une des plus grandes défaites de l'Organisation des Nations Unies depuis sa fondation jusqu'à nos jours. Il en est arrivé ainsi seulement parce que les Etats-Unis ont prêté tout leur appui à l'Israël. D'où la mésentente qui s'est produite dans la crise du Moyen-Orient entre deux superpuissances contemporaines a eu pour conséquence de provoquer la paralysie de l'Organisation des Nations Unies. C'est pourquoi elle n'a pas réussi à liquider jusqu'à présent l'agression israélienne de 1967.